

Húsvét 4. Vasárnapja B

*Jézus az a kő, amely szegletkővé lett.
Nincs üdvösség senki másban.
(vö. ApCsel 4,11.12)*

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 4,8-12

Azokban a napokban: Péter a Szentlélektől eltelve így szólt: "Népünk előljárói és ti vének! Ha ti ma azért hallgattok ki minket – miután egy beteggel jót tettünk –, hogy vajon ő hogyan is gyógyult meg, hát tudjátok meg mindannyian, ti és Izrael egész népe, hogy ez az ember annak a názáreti Jézus Krisztusnak a neve által áll itt előttetek egészségesen, akit ti keresztre feszítettetek, és akit az Isten feltámasztott a halálból.

Ő az a kő, amelyet ti, építők elvetettetek, és mégis szegletkővé lett. Nincs üdvösség senki másban. Mert nem adatott más név az ég alatt az embereknek, amelyben üdvözülhetünk."

Szentlecke

1 János 3,1-2

Szeretteim! Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk. A világ azért nem ismer minket, mert őt sem ismeri.

Szeretteim, most Isten gyermekrei vagyunk, de hogy mik leszünk, az még nem nyilvánvaló. Azt tudjuk, hogy ha ő megjelenik, hasonlókké leszünk hozzá, mert látni fogjuk őt úgy, amint van.

Evangélium

János 10,11-18

Abban az időben Jézus így szólt: "Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. A béres azonban, aki nem pásztor, akinek a juhok nem a sajátjai, otthagyja a juhokat, és elfut, amikor látja, hogy jön a farkas. A farkas aztán elragadja és szétkergeti őket. A béres azért fut el, mert béres, és nem törődik a juhokkal.

Én vagyok a jó pásztor. Ismerem enyéimet, és enyéim is ismernek engem, – mint ahogy az Atya ismer engem, és én ismerem az Atyát. Életemet adom a juhokért. De más juhaim is vannak, amelyek nem ebből az akolból valók. Ezeket is vezetnem kell. Hallgatni fognak szavamra, és egy nyáj lesz és egy pásztor.

Azért szeret engem az Atya, mert odaadom az életemet, hogy majd ismét visszavegyem. Nem veszi el tőlem senki, magam adom oda, mert van rá hatalmam, hogy odaadjam, és van rá hatalmam, hogy visszavegyem. Ezt a parancsot kaptam Atyámtól."

Elmélkedés

Amikor Jézus azt állítja, hogy ő az igazi, egyetlen Pásztor, akkor ez nem jelent semmi idillikust – romantikust, sokkal inkább hatalmas igény és politikai szempontból pedig puszkapor. A régi időkben a nép királyait és vezetőit nevezték "pásztoroknak"; a zsidó írásokban Istenre is alkalmazták a pásztor képét. Isten szüntelenül pásztorként mutatja meg magát az embereknek, aki mindenki számára jelen van. Ebben a képben megjelenik a zsidó istenfogalom is (Jahve = Én vagyok, Aki jelen van számotokra). Ahol ínség támad, ott a pásztor szabadítóként tapasztalható meg, aki kész a szükségét szenvedőkért jelen lenni, értük dolgozik, él, szenved, sőt ha kell, meg is hal. Ha Jézus ilyen pásztornak mutatja be magát és ezzel Isten mellé helyezi magát, akkor megbotránkoztatja a jámbor farizeusokat és törvénytudókat, akinek istenkáromlást jelent, de arra is emlékezteti őket, hogy ők mint pásztorok, a nép szemében csődöt mondtak. Legjobb esetben is csak napszámosként lehet őket jellemezni és nem olyan pásztorként, aki teljes felelősséggel és figyelemmel viseltetik nyája iránt.

Ami Jézusra érvényes és pásztor-voltáról mondanak, az átvitt értelemben mindegyikünkre érvényes. Mindannyian arra vagyunk hivatva, hogy pásztorok legyünk testvérink számára, mert csak így ismernek meg embertársaink Isten gyermekeinek, akik valójában vagyunk.

A második olvasmány éppen beleillik ebbe az összefüggésbe: ha mi Isten gyermekei, tehát "hozzá hasonlóak", "az Ő képe" vagyunk, akkor a pásztori feladata ránk is vonatkozik. Jézus, aki egy közülünk, megmutatja nekünk, hogy pásztornak lenni nem utópisztikus és teljesíthetetlen, hanem isteni megbízatás és keresztény életfeladat.

Utópisztikus és teljesíthetetlen sokkal inkább az, ha mi keresztények úgy gondoljuk, hogy pásztorként elismerésre méltót és elégségeset tudunk tenni. Akkor kritikai kérdéseket kell feltennünk magunknak, hogy újra közel kerüljünk a valósághoz: sikerült-e nekünk, pásztoroknak hozzájárulni a szétvált keresztény egyházak újraegyesítéséhez? Igyekeztünk-e az igazságtalan gazdasági struktúrák megváltoztatásában segíteni, hogy a világ javai igazságosan legyenek szétosztva szegény és gazdag között? Megtettük-e a magunkét, hogy a lefegyverzés, béke, ökológiai fáradozásokat tevékenyen támogassuk? Vagy tevékenységünk inkább azokéhoz a farkasokéhoz hasonlít, akik rablógazdálkodást folytatnak minden élethelyzetben az emberre és környezetére, a veszteségekre való tekintet nélkül? Inkább szerénynek kellene maradnunk, sikertelenségünket elismerni és arra kérni istent, hogy segítsen nekünk Jézus nevében fellépni és pásztori hivatásunkat követni.